

[Undervisningsministeren]

Jeg er ikke i tvivl om, at vi her opfylder et om end beskedent, så dog i hvert fald reelt uddannelsesbehov hos en gruppe unge, der i dag søger ud på arbejdsmarkedet alene med deres folkeskoleuddannelse som ballast.

Med hensyn til spørgsmålet om tilvejebringelsen af de nødvendige lære- og praktikpladser har jeg noteret mig, at socialdemokratiet er af den principielle opfattelse, at disse problemer så vidt muligt skal klares ad frivillighedens vej, det vil sige ved en videreførelse og intensivering af det gode samarbejde, der altid har været mellem ministeriet og arbejdsmarkedets parter.

Socialdemokratiet finder imidlertid, at problemerne er så store, at det kan være nødvendigt med mere forpligtende ordninger, og derfor foreslår man, at der indføres en pligt for virksomhederne til efter nærmere fastlagte kriterier at oprette et bestemt antal lære- og praktikpladser eller betale et forhøjet beløb til Arbejdsgivernes Elevrefusion. Hertil vil jeg sige det samme, som jeg fremførte under debatten i sidste uge ved SFs beslutningsforslag nr. B 14, nemlig at regeringen ikke kan gå ind for tvungen kvotering, men at vi på lidt længere sigt ikke vil være utilbøjelige til at gå ind i overvejelser om en eventuel AER-løsning, altså en løsning, der indbefatter Arbejdsgivernes Elevrefusion. Det er noget, vi gerne vil arbejde med.

Jeg vil gerne føje til, at når den tanke ikke er blevet realiseret i det år, hvor denne regering har siddet, og når den heller ikke blev realiseret i de foregående år, hvor den tidligere regering sad, skyldes det selvfølgelig, at der er en række besværligheder, bl.a. hensynet til brancher, som overhovedet ikke har gavn af erhvervsuddannelsessystemet, idet de ansætter ufaglærte, og andre brancher, som i hovedsagen ansætter helt andre grupper af færdiguddannede. Vi får let et hundeslagsmål imellem de forskellige grupper på arbejdsmarkedet og imellem de forskellige typer af virksomheder på arbejdsmarkedet, hvis vi begynder at begunstige dem, der har lærlinge og elever, og straffe dem, der ikke har det. Nogle af dem, vi straffer, vil nemlig være uskyldige.

Det er problemet, og det er årsagen til, at man aldrig er kommet længere med den idé, men jeg har her helt åbent sagt, at vi ikke blot kan sige, at så opgiver vi det. Jeg agter inden for de nærmeste uger at indkalde ar-

bejdsmarkedets parter til en drøftelse om netop den sag, så vi kan forsøge, om vi kan finde en udvej, som vi kan leve med alle sammen.

Om lære- og praktikpladsproblemet vil jeg dog gerne tilføje, at man ikke må stirre sig blind på, at der ved udgangen af oktober måned var registreret i alt 14.700 pladssøgende. Jeg er helt enig i, at dette tal er for højt, men vi må også huske at se på det meget positive i, at der alene inden for lærlinge- og EFG-uddannelserne i løbet af årets første 10 måneder i alt er indgået 30.300 aftaler. Disse tal viser med al ønskelig tydelighed, at de mange forskellige initiativer, som udøves af organisationerne, skolerne og de kommunale myndigheder, og som har været støttet af den tidligere og den nuværende regering, ikke har været håbløse. De har båret frugt. Men jeg vil gerne medgive forslagsstillerne, at der er behov for nye initiativer. Vi må gøre mere endnu. Sådan set er det opmuntrende, at det, der er gjort, har haft sin virkning. Det må så stimulere os til at give patienten mere af samme medicin.

Sammenfattende vil jeg sige, at regeringen ikke kan gå ind for den egentlige ungdomsgaranti, men at vi et langt stykke af vejen kan komme til enighed om en række af de foranstaltninger, der er anført i forslaget. Disse vil vi gerne gå ind i en positiv drøftelse af under udvalgsbehandlingen.

Nørgaard Sørensen (S):

Jeg vil starte med at kvittere for undervisningsministerens tale. Jeg synes, det var en udmærket tale, som på mange punkter var imødekommende over for de synspunkter, vi har gjort rede for i vores forslag om en landsdækkende ungdomsgarantiordning, men hvor konklusionen alligevel var, forstod jeg på undervisningsministeren, at han ikke kunne gå ind for forslaget.

Jeg vil dog som en foreløbig konklusion gå ud fra, at når undervisningsministeren selv finder, at der er behov for yderligere foranstaltninger på en række af de nævnte områder, vil undervisningsministeren også tage initiativ til – ikke bare gennem udvalgsarbejdet, men i øvrigt gennem et konkret forhandlingsarbejde – at finde frem til nogle konkrete løsningsmodeller for en række af problemerne.